

Molnár Ilona

Néma sikoly

Forró,júniusi délután volt.Sorban álltam egy abc pénztáránál,amikor úgy éreztem forog velem a világ és olyan rosszul vagyok,hogy ott helyben azonnal összeesek.

Akkor még nem tudtam milyen kíméletlen kihívás vár rám.Naponta jöttek a rosszullétek, a szédülés és szinte biztos voltam benne,halálos beteg vagyok.

Mi más lenne!Semmi sem ízlett, alig ettem és rágondolni sem mertem az ételre,mert azonnal hányingerem lett.

Egyik nap elmeséltem a tüneteket egy kedves ismerősömnek,aki gyanakodva egyből azt kérdezte:nem vagy véletlenül terhes?Azzal a lendülettel kezembe nyomott egy tesztet,hogy a biztonság kedvéért csináljam meg,mondván úgyis hamarosan lejár a szavatossága.

Alig vártam a másnap reggelt, azt mondják ilyenkor a legmegbízhatóbb.Kijöttem a mosdóból és amíg dolgozott ama kis okosság az eredményen,fel-alá járkáltam a házban és minden perc örökkévalóságnak tűnt.

Rövid idő után az asztalra tettem magam elé s mielőtt rápillantottam volna,azzal nyugtatgattam magam,olyan ez,mint egy rutinvizsgálat,nem lehet baj!

Tévedtem.Mikor megláttam a két piros csíkot,kishíjján leestem a székről meglepetésemben.Nem,ez nem lehet biztos elrontottam valamit,összekevertem a sorrendet vagy sérült volt! Egyfolytában kattogott az agyam,hiszen túl vagyok a negyvenen,felnőtt gyerekeim sőt,unokám van!

Na és mi van a változókkal?...a menzeszem meg amúgy is mindig késik...egyébként is pár hónapja vagyunk együtt!

Egyre-másra kerestem a kifogásokat,de a két vonal egyre erősebbé vált a fehér lapon.

Kétségbeesésemből édesanyám hangja zökkenett ki:

-Baj van lányom,lázás vagy?

-Az én,az vagyok s ha igaz amit látok, eltarthat néhány hónapig!

És hogyan mondom el neki,aki kora reggeltől késő estig robotol és nem számol ilyen dolgokkal?

Könnyebben ment,mint gondoltam sőt,úgy tűnt még boldog is a hír hallatán s mielőtt beleélte volna magát rögtön hozzátettem:-Hátra van még az orvosi vizsgálat ami eldönti igaz vagy sem!

Pár nap múlva blúzom alját szorongatva feküdtem a vizsgálóasztalon és mereven a plafont bámultam mikor az orvos megszólalt:-Asszonyom,ön terhes kb. az 5.-6.-ik hétben van,kérem öltözzön fel!

Nem emlékszem hogyan,rezketve húztam magamra a ruhám és próbáltam a kérdésekre figyelni:

-Hány éves,szed-e gyógyszert,meg akarja-e tartani a magzatot? Meg akarom-e??? Erre nem voltam felkészülve,erre nem lehet felkészülni s már könnyben úszott a két szemem ahogy válaszoltam:

-Magasvérnyomás,szív-és egyéb nyavalyák meg persze a pirulák...

-Nézze,ön beteg,van élő gyermeke no meg a koránál fogva is lehetnek komplikációk.

Bizonyára látta zavartságomat,majd így folytatta:-Gondolja át,pár nap nem oszt, nem szoroz,időn belől vagyunk,de én orvosilag a megszakítást javasolnám.

Akkor kezdtem elhinni igazán,hogy egy pici élet fejlődik a szívem alatt és ösztönösen,védőn a hasamra simúlt a tenyerem.

Kicsikém,kicsi babám....az én pici babám...

Otthon kerültük a témát,ha meg szóba jött,a párom az orvos szavait ismételte:esetleg beteg lehet és kinek jó egy sérült gyerek,miközben bennem egyre erősödtek az anyai ösztönök.

Tudom, legbelül nagyon is vágyott rá, mert mindig meglesett, mikor fürödtem, este pedig a hasamat fogva aludt el. Legnehezebb a világon dönteni egy életről, aki még meg sem született. Kegyetlen dolog anyától elszakítani gyermekét!

Mit tehet ilyenkor az agy? Kíméletlen harcot vív a szívvel, mert súlyos, végleges döntést kell hoznia.

Meleg, nyári, kora reggel volt. Aludni is alig tudtam az éjjel nehogy elkéssek, miközben lábujjhegyen járt bennem a reménység utolsó fénysugara. Sírt a lelkem és közben a szívem megszakadt.

Izzadó tenyérrel, hideg lábakkal, a kapott tablettától kicsit megnyugodva feküdtem a kórházi ágyon. Kissé gömbölyödő hasamra tettem a kezem és halkán, hogy csak ő hallja, suttogni kezdtem:

-Kérlek, drága kicsikém bocsáss meg nekem, semmit sem szeretnék jobban, mint téged, mert igaz szerelmem legszebb gyümölcse vagy. Ne félj, én ott leszek és fogom csöppnyi kezedet ha a hideg vas elszakít tőlem! Ne félj, anya ott lesz és álomban vigyázza távozásod, őrzi néma sikolyod... Nagyon szeretlek én kicsi babám, de nincs más választásom, kérlek bocsáss meg nekem, bocsáss meg!!!

-Itt az idő!-szólt egy férfihang és kábán, imbolyogva kísért a műtő felé.

Egy futó pillantás az orvosra és már a karomban éreztem a tű szúrását. Fekete maszkot nyomtak az arcomba... mostmár nincs visszaút, nincs mentség, ...ég veled én drága picikém!!!

Tudatlan volt az ébredés... távoli idegen hang ismételte: nyissa ki a szemét, kérem ébredjen, nyissa ki a szemét!

Talán egy pillanatra kinyitottam, csak hogy megnyugodjon végre és békén hagyjon.

Túl vagyok rajta... vettem tudomásul csöndben, mozdulatlanul, meghalt reménnyel miközben a könnyeim befelé, a lelkemre folytak. Nem voltak érzéseim se idő, se tér csak a fájdalom, de az iszonyatos erővel szorongatta a torkomat, közben gondolataim egyre az elveszített kicsi babám körül forogtak.

Jó lett volna tudni fiú-e vagy lány, vajon melyikünkre hasonlított jobban, milyen nevet viselt volna?

Ezt már soha nem tudhatom meg, mostmár nincs jelentősége...

Mi, nők tudunk életet adni és elveszíteni, fekete vagy fehér, nincs köztes állapot.

Én ekkor a vesztes oldalon álltam, elveszítettem egy darabot magamból, a szívemből, a jelenemből és a jövőmből. Görcsölő hasamon összekulcsolt kézzel könyörögtem egy parányi lélekhez: Kérlek, bocsáss meg nekem kicsikém, bocsáss meg, legalább te!..., mert én soha nem fogok magamnak.